

Sportbonden

Loos maar een sportbond. Een onbetaalde voorzitter zit daar al een jaar of tien, vijftien. Heeft zijn zaakjes goed op orde, bezit een tweede verblijf in een dure badplaats, hoewel hij dat redelijkerwijs als *benevool* met zijn bescheiden dagtaak nooit bij elkaar heeft kunnen sparen. Heeft rond zich een vertrouweling toegelaten die afweet van zijn zaakjes. Nu nog die opvolging regelen.

Hé, denkt de voorzitter, waarom die vertrouweling geen voorzitter maken? Wil de vertrouweling dat? Jazeker, want dat salaris van bondsdirecteur of secretaris-generaal, dat is allemaal mooi, maar échte macht is veel mooier. De raad van bestuur of executief of hoe die bestuurders ook heten van wie het opgetelde IQ met moeite boven de thermostaat uitkomt, die zal hij ompraten. Bovendien hebben die ook mee gewheeld en gedeald en hebben ze er net als hij alle belang bij dat de vieze potjes gedekt blijven.

Eén klein probleem nog oplossen: de vertrouweling is nu dikbetaald en de voorzitter is een *benevool*, niet te na gesproken de royale onkostenvergoeding (bijvoorbeeld een huisschilder op kosten van de bond). Voorstel: de volgende voorzitter zal een salaris krijgen omdat de moderne voorzitter ook CEO moet zijn en dienovereenkomstig moet worden vergoed. Voorstel aanvaard.

Eind goed al goed: de bondsdirecteur of secretaris-generaal wordt de nieuwe voorzitter, met behoud van zijn salaris

plus een schepje erbovenop, en met behoud van zijn voorrechten zoals een (flink) percentje op de sponsordeals. Is dit fictie? Neen dit is gegrepen uit het Belgisch bondenleven-zoals-het-is en dit is het microniveau van wat zich heeft afgespeeld op het macroniveau van de FIFA.

Als de FIFA-schandalen één ding hebben aangetoond, dan wel het failliet van het Europees bondenmodel. De Grieken wisten al van bij het begin van de democratie dat met verkiezingen niet noodzakelijk de besten worden verkozen. In de sport naar Europees model wordt heel zelden de beste kandidaat verkozen, wel vaak de sluwste, die met de minste scrupules en soms de minst domme, wat dan een geluk bij een ongeluk is.

Sportbestuurders stijgen niet omwille van hun capaciteiten, maar omwille van hun tijd, ego en als ze in hele grote bonden zitten is ook het te besteden geld bepalend. Eenmaal ze daar zitten, is hun eerste objectief (een beetje zoals de politici) om ook de volgende verkiezing te winnen, want wat ze bij die sportbond binnenrakelen, kunnen ze met hun pover profiel nergens anders verdienen.

Vervolgens komt het er als verkozen nobody op aan je te omringen met jaknikkers die je laat meeproeven van het schone, rijke leven van de sportbestuurder. Je nodigt uit, je geeft geschenken, je krijgt eredoctoraten en geeft erepenning

In de sport naar Europees model wordt zelden de beste kracht verkozen, wel vaak de sluwste, die met de minste scrupules en soms de minst domme

gen; de kraaltjes en spiegeltjes van de moderne sportbestuurder. Je leeft, want je bent bobo. En als het even kan, pik je een graantje of soms een heel graanveld mee. Je probeert internationaal een mandaat(je) te versieren en je laat de dienovereenkomstige kostenvergoeding op een Zwitserse rekening storten uit het zicht van je nationale fiscus.

Is dit zwart-wit? Neen, dit is in veel sportbonden de realiteit. Is er een alternatief? Jawel: een cultuuromslag. Opschuiven in de richting van zakelijk beheer en maatschappelijk verantwoord ondernemen. Met een raad van bestuur samengesteld op basis van bewezen capaciteiten: een jurist, een dokter, een marketeer, een financiële man en uiteraard zoveel mogelijk mensen die iets van de sport zelf kennen. Met voor het dagelijks bestuur een professionele staf met bevoegdheden en met doelen waarop ze worden afgerekend, gecontroleerd door de raad van bestuur van wie het niet de eerste bedoeling is om op de vip-tribune te zitten, maar om te besturen en richting te geven aan het beleid.

Het mag dus een beetje Amerikaanser, jazeker. 123 jaar na de stichting van de eerste wereldsportbond (de roeibond) kun je niet anders dan vaststellen dat ons klassiek Europees bondensysteem niet meer werkt en nooit zal werken zolang verkozen bestuurders zich wentelen in de macht om het eigenbelang laten primeren boven dat van hun sport.